

justitsministeriet efter konventionens ratifikation at tage spørgsmålet om udarbejdelse af en særlig lov under overvejelse.

Art. VI omhandler strafansvar for enkeltpersoner, mens staters ansvar behandles i *art. IX*.

Det oprindelige i generalsekretariatet udarbejdede konventionsudkast indeholdt en principiel bestemmelse om, at folkedrab skulle straffes af domstolene i det land, i hvilket forbrydelsen var begået, eller af en international straffedomstol.

Navnlig Frankrig har været tilhænger af tanken om adgang til ved en international domstol at gøre strafansvar gældende mod enkeltpersoner, idet man har ment, at en sådan ordning måtte foretrækkes fremfor regler om strafansvar for stater.

Fra sovjetrussisk side blev der derimod af hensyn til staternes suverænitet ytret betænkelighed ved således at indføre en særlig international jurisdiktion.

Der opnåedes da heller ikke enighed om i konventionen at optage bestemmelser om en international jurisdiktion, men det udtales i *art. VI*, at personer, der anklages for folkedrab, foruden for de nationale domstole i det land, hvor forbrydelsen er begået, skal kunne stilles for en sådan international kriminalret, som måtte have jurisdiktion over de kontraherende parter, der har anerkendt dens jurisdiktion.

Spørgsmålet om oprettelsen af en særlig international kriminalret har senere været drøftet under denne kommissions 2. samling i Genève i juni 1950. Som resultat af disse drøftelser vedtoges en beslutning, ifølge hvilken det må anses for både ønskeligt og muligt at oprette en sådan domstol.

Det har siden midten af det 19. århundrede været en almindelig anerkendt regel, som også har fundet udtryk i de fleste udleveringstraktater, at stater ikke er forpligtet til at udlevere personer, der er sigtet for en politisk forbrydelse.

Efter afslutningen af den 2. verdenskrig er dette princip dog i vidt omfang fraveget med hensyn til udlevering af